

MIJN VERHAAL

Pluslezers vertellen wat
hen aangrijpt.

Andries (71):

‘Haar kinderen accepteren **onze** **relatie niet**’

Vier jaar geleden overleed mijn vrouw, heel plotseling. Mijn toekomst voelde leeg en grauw. Daarbij hielp het niet dat ik mij net had teruggetrokken als directeur uit ons familiebedrijf. Mijn zoon haalde me terug, nodigde me uit om wekelijks te komen eten bij zijn gezin. We gingen zelfs op cruise, hij en ik, hoewel onze band destijds niet eens zo hecht was. Toen ik Eveline ontmoette, dacht ik dat het leven weer mooi zou worden. Hoewel mijn vrouw de liefde van mijn leven was en zal blijven, merkte ik dat er nog meer dan genoeg ruimte was in mijn hart voor iemand anders. Eveline kroop er naar binnen en nestelde zich. Zoals wij konden praten en lachen! Zelfs onze lichamen pasten naadloos bij elkaar. Ik had niet verwacht dat dit geluk nog voor mij weggelegd zou zijn. Het bleek helaas niet van lange duur. Dat ligt niet aan Eveline: zij is net zo dol op mij als ik op haar. Maar haar kinderen accepteren onze relatie niet.

Ze begrijpen niet dat Eveline in staat is hun vader zo snel ‘in te wisselen’. In mijn ogen snappen ze niets van haar en van hoe zwaar haar situatie lang – veel te lang – was. Haar echtgenoot is zeven jaar ziek geweest. Zeven jaar leven tussen hoop en vrees. Hun goede huwelijk veranderde in een verpleegster-patiëntrelatie, waarbij Eveline al stukje bij beetje afscheid nam van de man die ooit haar rots in de branding was. Hoe verdrietig ook, zijn dood was tevens een opluchting. Een bevrijding zelfs. Haar kinderen hebben dat heel anders beleefd. Voor hen is hun vader ‘pas’ een klein jaar dood. Ze zijn er voor hun moeder, maar wel op voorwaarde dat zij zich als een treurende, teruggetrokken weduwe gedraagt. Daarom vertelde Eveline hun niets over mij. Als ik haar bezocht, moest ik weg als haar kinderen wilden komen. Ik wist dat ze loog over mijn bloemen en andere cadeautjes. Verjaardag en feestdagen samen vieren: uitgesloten. Dat voelde als zo’n ont-

kenning. Ik drong aan op openheid, dat moest er vroeg of laat toch van komen?

Wat heb ik daar nu spijt van. Haar kinderen reageerden zo heftig dat ons contact op dit moment minimaal is. We whatsappen nog, maar verder heeft Eveline aangegeven dat ze tijd nodig heeft. Tijd die ik haar zal geven, want ik hou van haar – maar ik vind het zo spijtig. Ik weet immers hoe breekbaar het leven is. Het is wrang dat ons geluk voorhanden is, maar dat we daar niet van mogen genieten. Opnieuw is mijn zoon er voor mij, hij vangt mij op, en door hem besef ik dat ik nooit tussen Eveline en haar kinderen mag komen. Ik respecteer hun band, hoe moeilijk ik hun opstelling ook vind. Ik hoop maar dat zij zullen inzien dat hun moeder weer liefde verdient en dat ik hun vader niet wil vervangen. Ergens vertrouw ik er wel op dat het goed komt; het gevoel tussen mij en Eveline gaat zo diep. Maar toch: elke dag dat we elkaar nu niet zien, is er een te veel.”

Uw verhaal in Plus?

Loopt u rond met iets wat u aan (bijna) niemand durft te vertellen? Deel het met andere Pluslezers; dat mag ook anoniem. Schrijf naar redactie@plusmagazine.nl of naar Redactie Plus Magazine, Postbus 44, 3740 AA Baarn o.v.v. ‘Mijn verhaal’.